

Cortina de fum

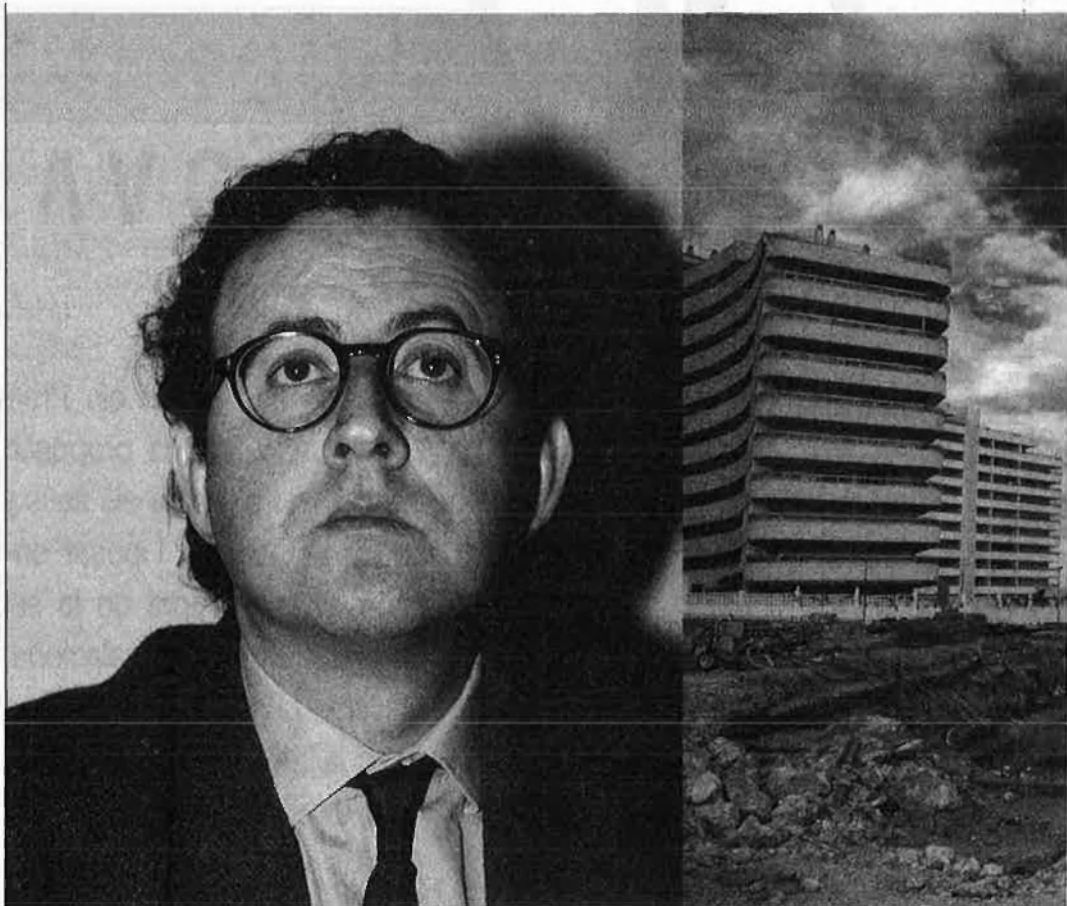
Entrebancada per documents amenaçants, reduïda quasi al silenci per la insolidaritat institucional, la Comissió contra el Tràfic d'Influències, CI, creada per Felipe Guardiola, conclourà la seua vida dins de poc. Amb un balanç zero.

En una maniobra ràpida i per sorpresa, l'ex-vice-president de la Generalitat, amb cartera d'Interior, i president del grup parlamentari socialista a les Corts Valencianes, Felipe Guardiola, proclamava el dijous 8 de febrer la creació d'una comissió per al tràfic d'influències, l'ús de les informacions privilegiades, les incompatibilitats parlamentàries i el registre de patrimoni i d'interessos. L'acompanyava el portaveu centrista Luis Gil Orozco. Tots dos havien segellat un pacte de mútua ajuda.

L'avís havia estat a traïció. Amb el desconeixement de la resta de les forces polítiques, i amb la desaprovació del president de les Corts, Antoni García Miralles. Aleshores, Luis Gil Orozco ja va deixar clar que la CI no existia per a autoinvestigar-se: "Els diputats no manegen diners ni influències".

Però Orozco s'equivocava. Perquè el despatx d'advocats Asesoramiento Profesional, SA, APSA, de la plaçeta de Vidal, número 1, a València, controlat pel diputat castellonenc Felipe Guardiola, en societat amb el president del consell d'administració de la RTVV, Enrique Linde, factura anualment centenars de milions. Procedents, com va denunciar aquest setmanari, —vegeu EL TEMPS núm. 300— de gestions particulars —entre d'altres, alteracions de PGOUs— i favors a diversos empresaris de la construcció.

Arran de la nostra informació, el diputat *lermista* Guardiola va insistir a pit descobert a ser el primer investigat per la CI: "No tinc res que ocultar, han punxat en os". Orozco

rematava aquesta necessitat. El responsable de la Diputació d'Alacant, Antoni Fernández Valenzuela, seria el segon objecte investigat. Cap dels dos, ho ha estat fins ara.

Felipe Guardiola, el candidat socialista menys ideal, la va presidir i, posant en marxa el bipacte de lermistes i suaristes, Gil Orozco va ser vice-president i Gerardo Muñoz, responsable federal del centrista territorial, el seu secretari.

Altres possibles integrants de la presidència de la CI, com el catedràtic de dret internacional i portaveu autonòmic, Josep Asensi, o l'ex-conseller d'Indústria, Segundo

Bru, havien quedat fora. Tots van coincidir que Guardiola no era el president idoni. Pedro Zamora, secretari general del PCPV-PCE, va declarar: "La CI no hauria de ser encapçalada per una persona que manté un despatx obert i comparteix la seua activitat parlamentària amb la privada". Juan Gayà, portaveu a les Corts del PP, va comentar: "Seria molt lamentable haver de començar investigant el mateix president".

Per una maniobra equivocada, el Partit Popular va romanre, a pesar del seu pes, en absoluta minoria a la Comissió. Hi manté tres membres, mentre Unió Valenciana, UV, Es-

querra Unida del País Valencià, EUPV, i Unitat del Poble Valencià, UPV, no compten més que amb un vot cadascú. Sis diputats d'oposició en total, contra els nou amb què PSOE i CDS es van garantir la majoria absoluta.

"El treball de la CI serà intens i fructífer", va sentenciar Guardiola. Però tot ha quedat com una densa cortina de fum per a cobrir el fosc escenari de la *vendetta* política. Fotocopiant autònomament els casos Guerra-Naseiro-Prenafeta, una sorda guerra de dossiers va castrar la CI des del tret d'eixida, havent-se reunit dues vegades en comissió i sis en ponència.

Pere Mayor, diputat autonòmic d'UPV, mostra la seua "total desconfiança" en la CI. "Les reunions han estat infructuoses—confessa— i la seua actitud molt timorata. La nostra visió va ser pessimista des del principi i, com ara ja es veu clarament, no ens equivocarem. Per això no vam presen-

tari de la comissió sobre Gavarda, també manifesta decepció sobre la seua funcionalitat. "Des del començament, la falta de mitjans i de voluntat va ser absoluta. Entrebancs per part de les Corts, del mateix Ajuntament de Gavarda, de la Conselleria d'Obres Públiques, etc. Tota l'administració socia-

facilitats per part de la Generalitat". Zamora, i el seu company parlamentari Albert Taberner, són clars i durs en les seues crítiques a la CI: "Acordada pel PSOE i el CDS, es va plantejar des d'un principi no per a investigar, sinó únicament per a tipificar les incompatibilitats. Cal investigar

autènticament conflictives: el cas de l'ex-conseller Rafael Blasco i el ciutadà francès Jacques Lacroix; el cas del president de la Diputació d'Alacant, Antoni Fernández Valenzuela, citat pels tribunals; i els nombrosos afers relacionats amb l'especulació immobiliària a Calp, Oriola o Cullera. A més d'oblidar-se en la papera la tan demanada exploració dels negocis privats de l'influent socialista Felip Guardiola. En la CI es van presentar alguns casos de PGOUs, però de municipis amb pocs problemes. Mentre que el gros de la desfeta especulativa i la conxorxa política va quedar fora de la lupa dels diputats.

Un informe enviat per García-Miralles va ser també prou explícit: "La Comissió no té capacitat per a investigar, tan sols per a corregir possibles actituds incorrectes dels parlamentaris". No és estrany, doncs, que UV haja retirat, finalment, quasi totes les seues propostes investigatives, afegint-se a la deserció generalitzada.

En la primera convocatòria postestival del passat 6 de setembre, es va signar l'acta de defunció de l'impotent conclave. Per començar, l'assistència va minvar notablement. Per seguir durant la píndola, els components de la CI no sabien per a quin punt exacte havien estat convocats. La traca final va ser quan el PSOE va reclamar als presents que donaren les seues conclusions.

El 25 de juliol es passaren als diputats documents per a l'anàlisi. Després va arribar l'agost i les platges, i el dijous 6 la majoria socialista-centrista exigia ja un veredict categoric als diputats, convertits en detectius.

A pesar de demanar-ho repetidament, Felipe Guardiola no ha desitjat comunicar-se amb aquesta revista. La pròxima reunió de la inútil Comissió té cita el dia 20. Podria ser matèria de forense.

Ismael L. Belda

tar ni un sol tema. En realitat—sentència— no vol investigar res a fons".

Altres dues comissions d'investigació, de caràcter específic, es van crear al si de les Corts valencianes. Una, la primera a fundar-se, destinada a estudiar l'expropiació de terrenys, canvi i relocalització del poble de Gavarda (Ribera Alta) arran de la gran inundació de la pantanada, i amb grans sospites de beneficis per als responsables municipals. I una altra, suposadament ocupada a comprovar la possible il·legalitat en la concessió d'emissores de FM per part de la Generalitat.

Pere Mayor Penadés, secre-

lista va fallar intencionadament. I això que aquesta era una investigació ben concreta, on es tractava d'esbrinar la destinació correcta de 2.600 milions de pessetes". Les Corts i la Generalitat no van facilitar cap tècnic per a aquestes comissions. "El problema és que som parlamentaris, i no podem dedicar-nos, ni tècnicament ni físicament, a aquests tràmits d'investigació", observa Mayor.

Pedro Zamora, parlamentari d'EUPV al Palau de Benicarló, coincideix amb el diputat d'UPV. "Les comissions de Gavarda i de les FMs —assenyala— es troben frenades en les seues activitats, i amb escasses

moltíssimes coses —anoten els dos—, però en definitiva es tracta de regularitzar les irregularitats. Sense el suport institucional de les Corts, sense mitjans i serveis jurídics, ofega els seus components. ¡No pot demanar ni expedients de la Generalitat! La Comissió és una estafa. La conclusió —apunta Taberner— és que en les pròximes reunions es retiraran més temes i, per fi, ...¡carpetada!".

La primera gran hipoteca que va coartar la probable dinàmica de la CI va ser la determinació parlamentària de no poder examinar cap qüestió que es trobara *sub iudice*. S'evitaven així totes les causes

